

Лѣшниците бѣха узрѣли. Съ викове и пѣсни тичахме отъ лѣска на лѣска, пълнѣхме джобове и се радвахме като деца. Дѣдо Ангелъ подкарваше магарето, отъ пжтеката ни сочеше де има лѣшници и се радваше на нашата палавостъ.

Пжтѣтъ взе да се отдѣля отъ рѣката. Започнахме да се катеримъ нагоре по една кривулчеста пжтека. Навлѣзохме въ гжста и едра гора. Погледѣтъ се губѣше къмъ върховетъ на дърветата. А нѣкои отъ тѣхъ бѣха тѣй дебели, че трима не можехме да ги обгърнемъ. По дънеритѣ имъ изрѣзани имена, числа, букви, и сякашъ предъ тебъ не стои дърво, а живъ свидетелъ, който говори за миналото, за радости и скърби, за борби вѣковни. . .

Възкачвахме се все по-високо и по-високо. Гората започна да става по-гжста, по-еднаква, а храсталацитѣ да рѣдѣятъ.

Слънцето едвамъ се провираше презъ клонитѣ. Чувствахме приятна хладина и свѣжестъ. . . Азъ не се стърпѣхъ, викнахъ и запѣхъ Ботевата пѣсень:

„Горо, горо, майко мила,
Толкозъ годинъ си хранила
Мене, горо, юнакъ стари
Съ отборъ момци и другари. . .“

Пѣсенъта се понесе по гората и долините. Планината я подхвана, повтори я и гласѣтъ бавно-бавно замрѣ нейде далечъ въ усойтѣ.

Дѣдо Ангелъ изслуша пѣсенъта съ внимание. Дълбока въздишка се изтрѣгна изъ гърдитѣ му. Едра сълза се търкулна по загорѣлата му буза.

— Жаловитъ човѣкъ съмъ! — оправдаваше се той.
— Хубава пѣсень!

Първата нощъ въ планината

Следъ длѣжка почивка почнахме да се качваме по още по-стърменъ баиръ, по тѣсна кривулчеста пжтека. Дълго пѣхѣхме по нея. Слънцето се наклони вече и се прощаваше съ върховетъ на планината. Трѣбваше да стигнемъ на удобно за нощуване мѣсто. Почна да се смрачва. Капнали отъ умора и потѣнали въ потъ, изпълзѣхме на чудно красива полянка, заобиколена отъ вси